

MIKLYA LUZSÁNYI MÓNICA

BIBLIAI SZÜPERHŐSÖK

JÓZSEFTŐL DÁVIDIG

ORAVECZ GERGELY
RAJZAIVAL

MÓRA

Miklya Luzsányi Mónika

BIBLIAI SZUPERHŐSÖK

Oravecz Gergely rajzaival

Szaklektor: Dr. Varga Gyöngyi

A könyv megjelenését támogatta a **nka**
Nemzeti Kulturális Alap

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti
webáruházunkban: **www.mora.hu**

Szöveg © Miklya Luzsányi Mónika, 2021
Illusztráció © Oravecz Gergely, 2021
© Móra Könyvkiadó, 2021

Miklya Luzsányi Mónika

BIBLIAI SZUPERHŐSÖK

Józseftől Dávidig

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Az álomlátó

József, a régi idők Supermanje

A kedvenc

Jákób a sátra előtt ült, és a távoli dombokat kémlelte. Hiába várta, nem jött a gyerek. Gyerek? Dehogyan, hiszen már tizenhét éves, kész felnőtt. De neki örökre gyerek marad. Az ő legdrágább, egyetlen kisfia. Jó, jó, van még tizenegy másik, meg a kislány, Dina is, de neki akkor is József a legkedvesebb. Mert ha őrá néz, olyan, mint ha Ráhel látná. A mandulavágású szeme, sudár alakja, a vállára omló fürtjei, sőt Józsefnek még a beszéde is olyan, mint az anyjáé. Pedig már mély férfihangon szól, de ahogyan kiejti a szavakat, a kedves mosoly a szája szegletében, vagy ahogyan apró kézmozdulatokkal teszi még hangsúlyosabbá a mondandóját, mintha levegőből is meg akarná formázni a gondolatait... Hiába született a legkisebb fia, Benjámín is Ráhelől, alig hasonlított az anyjára. Ráadásul az asszony Benjámín születésekor halt meg. A többi fia meg Lea és a szolgálók gyerekei... nem érnek fel Ráhel fiaihoz, Józsefnek még a kisujjáig sem.

Most is izgatottan várta a fiát, aki a bátyjai mellett bojtárkodott a pusztában. Már itt kéne lennie, hogy élelmet vigyen a testvéreinek. Azonban Jákób hiába kémlelte a

távoli dombokat, nem tűnt fel József kedves, jól ismert alakja.

„Nem kellett volna elengednem – morfondírozott az öreg. – Nem Józsefnek való a puszta. Kegyetlen, kemény világ az. Igaz, hogy még csak besegít a munkába, de akkor is... A nap egyformán égeti a bojtárt meg a pásztort is, a farkas meg az oroszlán nem nézi, kit fal fel, a kígyónak meg a skorpiónak mindegy, kit mar meg. Istenem, lehet, hogy már nem is él – sajdukt szívébe a fájdalom –, lehet, hogy rablók lepték meg az úton, megölték, vagy eladták rabszolgának. Lehet, hogy sohasem látom az én drága kisfiamat többé...” – zokogott Jákób. – „Jaj, jaj... Miért is engedtem el! Miért nem vigyáztam rá jobban! Miért nem tartottam magam mellett?”

De nem sokáig sajnálhatta magát, hamarosan egy sudár alak jelent meg a dombtetőn, aki ugrándozva közeledett Jákób sátrához. A fiú már messziről integetett az öregembernek, aki boldogan visszaintett a fiának. Amikor József odaért, az apja olyan szorosan ölelte magához, mintha tényleg halálveszedelemtől menekült volna meg.

– Soha többet nem engedlek el magam mellől – szölt Jákób, mire a fiú csodálkozástól kerekre nyílt szemmel nézett az apjára.

– De hát miért? Én annyira szeretek odakint lenni a bátyáimmal... Igaz, velem végeztetik a legnehezebb munkát, meg néha megdobálnak ganéval, de máskor olyan jól mulatunk! Múltkor is egy karaván haladt el mellettünk, és addig-addig könyörögtek, hogy Rúben

eladott nekik egy öreg kost. De apám, olyan vicceset te még nem láttál! Ahogy ezek az edomiták alkudozni tudnak! Esküdöznek égre-földre, tépik a szakállukat, homokot szórnak a fejükre! Persze Rúben nem engedett, és jó borsos áron adta el nekik a birkát! – kacagott a fiú a hasát fogva.

Jákób nem nevetett. Nem tetszett neki ez a dolog. Nagyon nem! Mert ő egy fia sékelt sem látott annak a birkának az árából. Azt bizony a fiai eltették a saját zsebükbe! Az meg, hogy Józseffel így bánnak, majd kettéhasította a szívét.

„Nem engedem vissza többé!” – jutott eszébe újra a gondolat, de azután tovább töprengett. Ha nem lenne ott velük József, akkor a fiai csalását se tudja meg soha. Megsimogatta a fiú fejét, aki nevetve emelte apjára mandulavágású szemét.

– Jól van hát! – bólintott Jákób, és öregesen feltápáskodott a földről. – Visszamehetsz a bátyáidhoz, de adok neked egy ruhát, ami megvéd minden bajtól.

József megrázta a fejét:

– Nem Istentől való varázsköpönyegben járni, apám...

– Nem varázsköpönyeg ez – nevetett Jákób –, hanem csak egy egyszerű ruha. Jó, annyira nem egyszerű... Egy arám kereskedőtől kaptam egykor, de eddig nemigen volt hova felvennem, olyan fenséges – vette elő a lábából a kelmét, és adta azt a fia kezébe.

József még sohasem látott ilyen gyönyörű köntöst. Sokszínű fonalból szőtték, és olyan puha volt, mint a kis bárányok gyapjas szőre. Gyorsan magához próbál-

ta, a ruha széles redőkben omlott le egészen a bokájáig, a napfényben megcsillantak hosszú ujján az aranyfonálból szőtt apró virágok. De ez a csillogás nem vidámitotta meg Józsefet. Szomorúan adta vissza az apjának:

– Gyönyörű ruha ez valóban. De nekem sem lenne hova felvenni. Nem való ez a pusztára, a birkák közé.

– Dehogynem, dehogynem! – bizonygatta Jákób. – Pont oda való, meglásd! Ha ezt viseled, nem mernek majd trágyát hordatni veled a bátyáid!

– Hát... Ebben nem is nagyon lehet... – nézegette a ruha hosszú ujját a fiú. – Azonnal koszos lesz. Meg aztán olyan hosszú, hogy hiába szalajtanának a birkák után, elbuknék azonnal.

– Így van. Pontosan. A köntös üzenet lesz a bátyáidnak, hogy nem végeztethetnek veled bármilyen alja munkát. Csak akkor mehetsz ki a pusztába ismét, ha megígéred, hogy ezt viseled.

József bólintott, és köszönetképpen megölelte az apját. Jákób pedig megkönnyebbülten sóhajtott fel, mert úgy érezte, a köntössel végre meg tudja védeni Józsefet a testvéreitől. Pedig a cifra ruha csak olaj volt a tűzre.

Az álolmátó

Olajfák alá húzódott a nyáj a déli forróságban. Jákób fiai is el-elszunnyadtak. Csak Zebulon őrködött, nehogy valami kóbor vadállat megtámadja az állatokat. Egy botot faragott, néha körbekémlelt, de igazság sze-

rint sokkal jobban elfoglalták a gondolatai, mint a legelésző nyáj. Forrt benne a düh, a méreg és a féltékenység. Mert akárhogy nézzük is, amit József csinál, az több a soknál. Mind a tízen idősebbek nála, mégis úgy viselkedik, mintha ő lenne a királyuk vagy a parancsolójuk! Csak akkor dugja ki az orrát a pusztába, ha az apjuk küldi, mert nem fűlik a foga a munkához. És ha mégis muszáj jönnie, akkor felveszi azt a fene flancos ruháját, amiben még járni se lehet rendesen, nemhogy dolgozni. De nem is azért jön! Hanem hogy leselkedjen, hallgatózzon, aztán meg mindenféle rossz híreket vigyen az apjuknak.

Zebulonban már hosszú ideje gyűlt a harag. És nem voltak ezzel másként a többiek sem. Egy jó szó nem sok, annyit sem tudtak szólni a testvérükhöz. Ha lehet, elkerülték. Menjen csak az apjukhoz haza, úgyis ő a legkedvesebb fia!

Persze ez nem volt elég. József mindenáron be akarta bizonyítani, mennyivel jobb náluk. Legalábbis a bátyjai így gondolták, amikor a fiú előhozakodott az álmaival.

– Képzeljétek, mit álmodtam! Aratás volt, és búzakévéket kötöttünk a mezőn. Az én kévém fölkel, és állva is maradt, a ti kévéitek pedig körülállták, és leborultak előtte.

A testvérek agyát elöntötte a düh. Mert ami sok, az sok! Egymás szavába vágva kiabáltak Józseffel:

- Mit képzelsz te magadról?
- Talán király akarsz lenni fölöttünk?
- Vagy uralkodni akarsz rajtunk?

– Így is te vagy a kedvenc!

– Mit akarsz még?

A testvérek szívében egyre nőtt a keserűség. De József észre sem vette, hanem legközelebb beszámolt nekik az újabb álmáról is.

– Képzeljétek, megint álmodtam valamit! Egyszer csak leborult előttem a nap, a hold és tizenegy csillag!

Ez már Jákóbnak is sok volt, megdorgálta hát a fiát:

– Miféle álmot láttál? Talán bizony járuljunk eléd mindnyájan, hogy földre boruljunk előtted?!

De a szíve mélyén büszkeséget érzett. Tudta, hogy az álmokat Isten adja. És lehet, hogy az álom azt jelenti, egykor mindannyiuknál nagyobb ember lesz a fiából.

Bátyjai persze észrevették Jákób büszkeségét, és nagyon bántotta őket, hogy az apjuk ennyire kivételezik Józseffel.

Nem csoda hát, hogy amikor Zebulon újra meglátta Józsefet közeledni a pusztán, keserűen szólt oda a testvéreinek:

– Ott jön az álomlátó!

A többiek álmosan könyököltek fel, de amint megláták távolban a cifra ruhát, előtötte őket a harag.

– Apánk kedvenc kicsi fia...

– Vajon minek küldte ide megint?

– Minek, minek?! Kémkedni!

– Hát persze! Nem tud ez mást, csak árulkodni!

– Legjobb lenne befogni végre a száját!

– De úgy, hogy sose tudja kinyitni többé!

– Ha ő nem lenne, tán apánk is jobban szeretne minket...

A keserűség, mint az epe ömlött a fiúkból. A gyűlölet egyre nőtt a szívükben.

– Gyertek, öljük meg, dobjuk bele egy kútba!

Ijedten néztek egymásra, hiszen tudták, a gyilkosság halálos bűn. Dán szeme azonban élesen villant:

– Húzzuk le a ruháját, szaggassuk meg, és vérezzük össze! És mondjuk azt apánknak, hogy vadállat ölte meg!

– Így van! Így van! – helyeseltek a többiek. – Akkor majd meglátjuk, mi lesz az álmaiból!

Rúben, a legidősebb testvér mélyen hallgatott. Soha nem tetszett neki, ahogy az öccsei Józsefről beszéltek. De nem volt egy vitatkozó típus, hagyta, hadd mondják. Úgy gondolta, majd lenyugszanak, ha kiadják a mérgüket. De nem így lett. A gyűlölet már elvette a józan eszüket. Rúben tudta, hogy hamarabb kellett volna lépnie. De nem tette, mert a testvéreinek igaza volt. Rondán viselkedett velük szemben József, apjuk meg annyira kivételezett vele, mintha a többi fia nem is létezne. De akkor is... Ez nem indok arra, hogy megöljék.

Szólni akart Rúben, de nem mert. Félt, hogy nagy indulatukban talán még őt is megölik. Ezért inkább cselhez folyamodott. Tudott a közelben egy kiszáradt esővízgyűjtő ciszternát, ami olyan mély volt, mint egy kút. Ha rá tudná venni a testvéreit, hogy abba dobják bele Józsefet, akkor később odamehetne, és felhúzhatná... Rúben addig győzködte őket, hogy amikor József odaért, a testvérei megragadták, lehúzták a ruháját, de nem ölték meg. Fogták, és beledobták az üres kútba.

A rabszolga

József zihálva ébredt. Álmában megint látta a dühtől eltorzult arcokat, a testvérei arcát, ahogy vicsorogva le-tépik a ruháját, és belevetik a kútba. Érezte a gyomor-szorító félelmet, amikor felhúzták a kútból. Felismerte a midjáni kereskedőket, akik vándorló pásztorokként gyakran keresztettk az útjukat. Újra érezte a retteget attól, hogy mi lesz vele, a szárazságot a szájában, ahogy a nyelve a szájpadrólához tapad, mikor egy tevéhez kötve hurcolták végig a pusztaságon. Érezte, ahogy a kor-bács szija végigszánt a hátán, mikor a rabszolgapiacra vitték, és érezte újra a szégyent is, amikor kiállították a piactérre, és úgy mustráltak a vevők, mint egy barmot szokás.

– Álom volt mindez, csak egy álom – nyugtatta magát, de mégis tudta, hogy ez nem álom, hanem maga a valóság. Bátyjai vetették kútba, midjáni kereskedők találtak meg és adták el rabszolgának a Nílus deltavidékére. Cóban volt akkor Egyiptom fővárosa, a gyűlölt, idegen fáraók erődítményvárosa. És most itt van ő is, József, a zsidó fiú Potifárnak, a fáraó testőrparancsnokának házában. József tudta, hogy most már minden rendben lesz, csak álmaiban térnek vissza azok a szörnyű élmények. Az álmokat el tudta hessegetni, de a kérdések nem tárgítottak: „Miért? Miért bántak így velem a testvéreim? Miért gyűlölnék ennyire?”

József megrázta fejét. Nem szabad ezeken rágódnia. Új nap kezdődik, és neki rengeteg a dolga. Mert bár rab-

szolga, de a testőrparancsnok rábízta az egész háza vezetését.

– Veled van a te Istened, megáldja a te kezéd munkáját – mondta neki, és átadta a háza kulcsait. A házát, amilyenhez foghatót előtte sohasem látott József. Mert Sikemben is voltak házak, de nem ilyen fényesek, mint Potifaré. A falakat vörös, kék, arany színben játszó festmények díszítették, a padlón színes kövekből kirakott halak úszkáltak, az oszlopok fején lótuszvirág tündöklött. A kertben pálmafák álltak, egész ligetnyi, és egy tó, amelynek partján édesen susogott a papirusznád. Szép volt Potifár háza, a felesége pedig még sokkal szebb. Fiatal és kíváncsi, József azonban rá se mert tekinteni.

Ám az asszony annál jobban megnézte magának Józsefet. Szép metszésű arcán, mandulavágású szemén, sudár termetén nemegyszer rajta felejtette a tekintetét. A férje öreg volt, és potrohos. Szívesen elcserélte volna rá ezt a fiatal fiút. Na, nem örökre, csak egy-egy éjszákára.

Nem is gondolkodott sokáig. Amikor egyszer a férje nem volt otthon, odaédesgette magához, kenőcsöktől illatos ujjával a fiú fürtjei között babrált:

– Hálj velem! – súgta édesen, de József ijedten nézett rá.

– Nem tehetem... Nézd... A gazdám rám bízta mindenét. Senki sem nagyobb nálam ebben a házban. Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mert te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve Isten ellen?!

Az asszony csak legyintett, de József nem engedett

neki. És nem engedett másnap és harmad- meg negyednap sem.

Egy napon aztán másként alakult minden. József visszautasítására az asszonyban forrni kezdett a méreg. Hát ki ez a szolga? Mit képzelsz magáról? Hogy meri őt visszautasítani?! Megragadta József ruháját, úgy sziszegte az arcába:

– Visszautasítasz minden nap! Tán nem vagyok elég jó neked?! De megállj! Nem játszod velem ezt a játékot sokáig! Egyiptom minden istenére mondom, hogy bosszút állok! Most és azonnal!

És sikítózni kezdett, mintha József bántaná:

– Segítség! Segítség! Ez a héber szolga meg akar gyálázni!

József kiszakította magát az asszony karjai közül, és ijedtében elszaladt. De tudta, hiába fut. Ha hazaér ura, mindennek vége. Nem neki fog hinni, hanem a feleségének. Mert József egy ruhadarabja az asszony kezében maradt.

Az álomfejtő

A börtön sötét volt, és nyirkos. József mégis örült, hogy itt lehetett. Tudta, hogy egyedül atyái Istene mentette meg a haláltól, amikor a testőrparancsnok felesége hamisan megvádolta. Egy rabszolgának engedély nélkül még ránéznie sem szabad a gazdája feleségére, egy ujjal hozzá nem érhet. Az asszony pedig ennél sokkal többel

vádolta Józsefet. Valóságos csoda, hogy a testőrparancsnok ott helyben nem korbácsolta halálra, vagy nem kötötte fel a város falára fejjel lefelé – ahogy a szökött vagy halálra ítélt rabszolgákat szokták –, hogy ott szenvedjen napokon át, amíg szomjan nem hal.

Hálás volt hát József, hogy a börtönbe került, hálát adott atyái Istenének minden nap, minden lélegzetvételeért, minden korty vízért, minden falat kenyérért. Pedig a levegő dohos volt a börtönben, a víz poshadt, a kenyér pedig savanyú. De József örült ennek is. Örült, hogy élt. És örült a munkának is, amit rábízott a börtönparancsnok. Elvégzett mindent becsülettel, akármilyen nehéz vagy mocskos feladat is volt az. Mert amikor megemelte a gabonás zsákokat, vagy a köveket, amikből börtönfalat építettek, érezte, hogyan feszülnek meg az izmai, miként kalapál a szíve, tágul a tüdeje. Érezte, hogy él.

A börtönparancsnok csodálkozva nézte a héber fiút. Úgy tűnt, bármibe kezd, azon áldás van. Magához vette hát, és hamarosan nem sok dolga adódott a börtönben, mert József minden munkát elvégzett helyette.

Egy napon magához intette Józsefet a börtönparancsnok. Látszott rajta, hogy nagyon izgatott:

– Én nem tudom, mi történt a palotában... Igazán nem tudom – szólta a fiúhoz a kezét tördelve. – Lehet, hogy összeesküvés... Talán meg akarták mérgezni a fáraót? De az is lehet, hogy nem...

– De mégis? Csak tudunk valamit, nem? – kérdezte József, mert semmit sem értett a parancsnok aggodalmas dadogásából. Nagy nehezen kivette végül, hogy aznap

börtönbe vetette a fáraó a főszűtőmesterét és a főpohárnokát is.

– És ez miért tölt el téged ekkora aggodalommal, uram? Nyilván bűnösök, mint a többi elítélt... – szólt József, de a parancsnok csak legyintett.

– Te azt csak hiszed! Soha nem lehet tudni, mit gondol a fáraó. Lehet, hogy valóban bűnösök, és akkor kijár nekik a szigorú bánásmód. De az is lehet, hogy csak hirtelen haragjában ítélte el őket, holnap pedig kegyelmet ad, és visszahelyezi őket a rangjukba. Akkor aztán jaj nekünk, ha túl szigorúan bánunk velük! – siráncozott a börtönparancsnok, de József megnyugtatta, hogy nem kell aggódnia, akiért ő a felelős, annak nem lesz oka panaszra.

Így hát a börtönparancsnok Józsefet rendelte ki a két új rab mellé felügyelőnek, és amennyire a börtönben lehetséges, József a gondjukat viselte. Ám egy napon, amikor a reggelit vitte be nekik, látta, hogy igen-igen elgondolkodtak mindketten. Rá is kérdezett azonnal:

– Mi a baj? Miért vagytok olyan szomorúak?

A főemberek csak legyintettek:

– Álmodtunk, de nincs, aki megfejtse.

– Istennél van a megfejtés – válaszolta József. – De mondjátok el nekem! Hátha megsűgja az Úr, hogy mit jelent az álmotok.

A főemberek nekibátorodtak, és elmondták az álmaikat. A főpohárnok három szőlővesszőről álmodott, ami kihajtott, kivirágzott, és már termett is. A szőlőszemeket a fáraó poharába facsarta, és a poharat a fáraó kezébe adta.

– A három vessző három nap – mondta József. – Három nap múlva fölemel téged a fáraó, visszahelyez a hivatalodba, és te adod a poharat a kezébe, akárcsak régen. De kérlek, ne feledkezz meg rólam! Említs meg a fáraónak, és vitess ki ebből a börtönből!

Végig se tudta mondani, amit akart, mert odafurakodott hozzá a főszűtmester:

– Én is álmodtam – mondta ragyogó képpel, mert azt remélte, az ő álma hasonló jót jelent. – Nekem álomban három kosár kalács volt a fejemen. A felső kosárban mindenféle sütemény volt, ami a fáraónak készült, de a madarak megették azokat a fejemen levő kosárból.

Ám ez az álom nem hozott szerencsét. Azt jelentette, hogy a fáraó három nap múlva fára akasztva kivégezti a főszűtmestert.

Harmadnap születésnapja volt a fáraónak, és minden úgy történt, ahogyan József megmondta: a fáraó a főpohárnokot visszahelyezte hivatalába, a főszűtmestert pedig felakasztatta.

De hiába kérte József, a főpohárnok nem gondolt rá, megfeledezett róla.

A fáraó jobbkeze

A fáraó palotájában gyorsan telnek a napok, hiszen az embernek nincs gondja semmire. A főpohárnoknak sem volt. Persze panaszkodott, hogy mennyi a dolga, megszakad a munkától, de ez csupán azt jelentette, hogyan

juthat el egyik lakomától a másikig. Mert volt lakoma és mulatság bőven, és lakomát nem rendeztek a palotában a főpohárnok nélkül. Szólt a zene, a rabszolgák százzszámra hordták az asztalokra a finomabbnál finomabb ételeket. Folyt a bor, és a kupát a főpohárnok adta a fáraó kezébe. A nagy vidámságban úgy elröppent két esztendő, hogy a fáraó észre sem vette.

Ám egy napon igen borús kedvvel ébredt Egyiptom királya. Ha a fáraónak borús a kedve, akkor megáll a levegő a palotában. Ha dühös, akkor reszket és fél minden magas és alacsony rangú szolgáló. Akkor még az idő is lassabban telik, mintha megállna a homokszemek perge a homokórában.

A fáraó pedig dühös volt, nagyon dühös. Mert különös álmot látott: ott állt a Nílus mellett, és a folyóból hét szép, kövér tehén jött elő, majd a sás között legelészni kezdtek. Hamarosan hét másik tehén is kijött a folyóból, amelyek csúnyák és soványak voltak. És ezek elnyelték a kövér teheneket! Felriadt erre a fáraó, de el is aludt újra, és hasonlót álmodott: hét kövér, magokkal telt kalász nőtt egy száron, majd hét sovány, aszott kalász is sarjadt, amik elnyelték a telteket.

Hívatta a bölcseit és álomfejtőit, ám azoknak fogalma sem volt, mit jelenthet a két álom. A fáraó nem akart hinni a fülének. Dúlt-fúlt mérgében! A szolgák remegve bújtak össze, a pillanat dermesztően hosszúra nyúlt, amíg várták, vajon kire fog lecsapni az uralkodó haragja.

És akkor a főpohárnoknak eszébe jutott József. Remegve állt a fáraó elé:

– Uram, én tudok valakit, aki megfejtheti az álmodat – és elmesélte, mi történt vele és a főszűtmesterrel a börtönben.

– Azonnal hozzátok elém azt a fiút – parancsolta a fáraó. A szolgák fellélegeztek, a homokórában újra peregni kezdtek a szemek.

Mikor József megérkezett, a fáraó azonnal nekiszegezte a kérdést:

– Te tényleg meg tudod fejteni az álmokat?

– Én nem, uram – hajtotta meg magát József a trón felé – hanem Isten ad megnyugtató választ a fáraónak.

– Jól van – válaszolta a fáraó –, lássuk, milyen választ ad az Istened – és elmesélte mindkét álmát.

A megfejtés nem volt vidám, mivel a két álomban azt mutatta meg Isten a fáraónak, hogy milyen jövő vár rá. A hét szép tehén és a hét szép kalász is hét esztendő jelent. Hét éven át bő lesz a termés Egyiptomban, de aztán jön a hét sovány kalász, a hét sovány tehén. Azaz hét szűk esztendő következik, amikor éhínség lesz Egyiptomban. Az éhínség hét éve alatt azt is elfelejtik majd az emberek, hogy egykor bőség volt az országban, olyan súlyos lesz a nyomor.

– Azért ismétlődött meg kétszer is az álom, mert Isten elhatározta ezt, és hamarosan véghez is viszi – fejezte be az álomfejtést József. Látva azonban a fáraó elkomorult arcát, még hozzátette:

– Ha szabad tanácsot adnom, akkor rendeljen az ország fölé felügyelőket a fáraó, és szedesse be a termés ötödrészét a bőség hét esztendejében! Gyűjtsenek össze

minden élelmet, halmozzák föl a gabonát, és őrizték a városokban! Ez az élelem lesz az ország tartaléka, és így nem pusztulnak el az éhínség idején. Most pedig szemeljen ki a fáraó egy értelmes és bölcs embert, és állítsa Egyiptom élére, hogy irányíthassa a munkálatokat.

A fáraó csodálkozva nézte Józsefet. Alig néhány órája még a börtönben volt. Most meg tanácsokat osztogat neki? De olyan hatalommal beszél, mintha valóban Isten szólna általa. És az álmokat megfejtette, pedig Egyiptom minden bölcsének és varázslójának beletört a pálcája...

A fáraó odafordult a szolgálóihoz:

– Mondjátok csak, találhatunk-e ehhez hasonló embert, akiben isteni lélek van?

De nem várta meg a választ, visszafordult Józsefhez:

– Te vagy az egyetlen Egyiptom földjén, akinek tudtul adta Isten a közelgő veszedelmet, és azt is, hogyan menekülhetünk meg. Nincs hozzád fogható értelmes, bölcs ember. Nincs jobb, akit megbízhatnék a feladattal. Te felügyelsz majd a házamra, és egész népem a te szavadnak engedelmeskedik. Csak a trón tesz engem nagyobbá nálad. Én téged egész Egyiptom felügyelőjévé teszek! – és levette a fáraó a pecsétgyűrűt az ujjáról, majd József ujjára húzta.

A palota tróntermében leborult mindenki a földre, mert tudták, most törvényt hirdetett a király. Csak két ember állt a teremben: a fáraó és József, az uralkodó jobbkeze.